

5. На основі широких досліджень включати питання освітнього простору в концепцію розвитку школи.

6. Братись за втілення концепції з урахуванням як наявних можливостей, так і стратегічних планів розвитку.

Отже, освітній простір це не тільки модернізація шкіл за принципом – нові стіни, дах і вікна. Це зовсім інші підходи до енергоефективності, внутрішнього мотивуючого дизайну, інклюзивності і безбар'єрності, сучасного обладнання.

Безумовно, що провідна роль у створенні освітнього простору належить педагогові, від його готовності до такої діяльності прямо залежить ефективність освітнього простору як фактору розвитку особистості школяра. Лише за умови зацікавленості педагога до впровадження Нової української школи, готовності та прийняття змін в концепції освіти, буде залежати головне – чи буде якісно сформовано освітній простір і чи буде він «працювати» заради дитини та суспільства загалом.

Література

1. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо організації освітнього простору Нової української школи. URL : https://osvita.ua/legislation/Ser_osv/60372/

2. Косенко Д. Новий освітній простір для нової української школи: місія нездійснена?! URL : <http://education-ua.org/ua/articles/1115-novij-osvitnij-prostir-dlya-novoji-ukrajinskoji-shkoli-misiya-nezdijsnena>

УДК 378.147-027.44(043.2)

РОЛЬ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ В ЗАКЛАДАХ ВИЩОЇ ОСВІТИ

О. О. Кулик

Інформаційно-комунікативні технології в освіті – це не просто засоби навчання, а й якісно нові технології в підготовці конкурентоздатних фахівців. Вони дозволяють істотно розширити творчий потенціал студентів, виходячи за рамки традиційної моделі навчання. Вміння вчитися самостійно набувається з застосуванням електронних навчальних матеріалів, освітніх баз даних, комп'ютерних навчальних програм, систем тестування. Навчити студентів користуватися можливостями самостійної роботи з урахуванням інформаційно-комунікативних технологій – це складний і тривалий процес [2, с. 14].

Проникнення інформаційних технологій в навчальний процесі закладу вищої освіти дозволяє педагогам якісно змінити зміст, методи та організаційні форми навчання. Інформатизація навчального процесу у вищому навчальному закладі сприяє прискореному процесу адаптації студента як майбутнього фахівця до його професійної діяльності, підвищує якість його підготовки, надає можливість студенту, фахівцю більш вільно орієнтуватися у сучасному житті в цілому та у сфері професійної діяльності, зокрема.

Широке впровадження сучасних інформаційних технологій в навчальний процес вищого навчального закладу допомагає розкриттю, збереженню і розвитку індивідуальних здібностей студента, формуванню пізнавальних здібностей, прагненню до самовдосконалення; забезпеченню комплексності вивчення явищ дійсності, нерозривності взаємозв'язку між природознавством, технікою, гуманітарними науками та мистецтвом; динамічному, постійному оновленню змісту, форм і методів процесу навчання й виховання.

Інформатизація освіти створює передумови для широкого впровадження в практику психолого-педагогічних розробок, які дозволяють інтенсифікувати навчальний процес, реалізувати ідеї розвиваючого навчання.

Педагогічно доцільне використання сучасних інформаційних, особливо мультимедійних технологій дозволяє посилювати інтелектуальні можливості студента, впливаючи на його пам'ять, емоції, мотиви, інтереси, створює умови для перебудови структури його пізнавальної та продуктивної діяльності.

Все це веде до неминучого перегляду організаційних форм навчальної роботи, що склалися: збільшення самостійної, індивідуальної роботи, відхід від традиційних лекцій та практичних занять, збільшення об'єму робіт пошукового та дослідницького характеру, поза аудиторні заняття, які будуть складовою частиною цілісного навчального процесу [2, с. 31].

Стрімкий розвиток сучасних інформаційно-комунікативних технологій та інформатизація суспільства висуває підвищені вимоги до підготовки спеціалістів з будь-якого фаху у вишах. У зв'язку з цим, найважливішою задачею вищої школи слід вважати випуск фахівців, які в своїй професійній діяльності здатні ефективно використовувати такий потужний інструмент як персональний комп'ютер і комп'ютерні мережі та сучасні інформаційні технології.

Підкреслимо також, що у викладача закладу вищої освіти є можливість, якою він повинен скористатися, впроваджувати у навчальний процес інформаційно-комунікативних технологій. Студенти охоче використовують інформаційно-комунікативні технології для вивчення курсу з конкретної дисципліни, тому що воно скорочує час самостійної роботи і дозволяє виконати більший обсяг завдань.

Отже, інформаційно-комунікаційні технології сьогодні займають важливе місце у навчальному процесі вищого навчального закладу, вони стають необхідним інструментом фахівця з будь-якої спеціальності, майбутнього фахівця, наукового робітника.

Література

1. Гудирева О. М. Вплив нових інформаційних технологій навчання на актуалізацію навчально-пізнавальної діяльності студентів. *Комп'ютерно-орієнтовані системи навчання: Зб. наук. праць*. К. : НПУ ім. М. П. Драгоманова, 2003. Випуск 6. С. 25–36.

2. Овчарук О. Компетентності як ключ до оновлення змісту освіти. *Стратегія реформування освіти в Україні: Рекомендації з освітньої політики*. К: «К.І.С.», 2003. С. 14–43.

УДК 930(477) ”18/19”

ПІДГОТОВКА ВЧИТЕЛЬСЬКИХ КАДРІВ В УКРАЇНІ ЯК ІСТОРІОГРАФІЧНА ПРОБЛЕМА

Л. І. Ломако

Усе більшої актуальності останнім часом в Україні набуває проблема якості освіти. В умовах трансформації суспільства і держави постають і нові тенденції розвитку освіти, зокрема педагогічної. Відбувається переосмислення соціальної значущості постаті вчителя, діяльності педагогічних закладів освіти. Пошук варіативних моделей і систем підготовки компетентних фахівців освітньої галузі актуалізує творче використання досвіду роботи не тільки сучасних закладів освіти педагогічного спрямування, але і минулого.

Вивчення проблеми починається з її історіографії, що уможливорює вияв і відображення у дослідженні різних точок зору на його процес, мету і методи реалізації. Вивчення історіографії дає змогу проаналізувати та узагальнити, підняти на вищій рівень теоретичні та практичні знання. Як зазначає український вчений-історіограф Н. М. Гупан,